

Sv. Tarsicius - patron ministrantů

Benedikt XVI. na generální audienci, nám. sv. Petra

Draží bratři a sestry,

Rád bych vyjádřil svou radost z toho, že jsem dnes mezi vámi na tomto náměstí, kde jste se sešli na této generální audienci, jež se stala dějištěm tak významně početně zastoupené evropské pouti ministrantů! Draží chlapci, děvčata a mládeži, buďte vítáni! Poněvadž je velká většina zde přítomných ministrantů z německé jazykové oblasti, budu pokračovat rovnou ve svojí mateřštině.

Draží ministranti a ministrantky, přátelé, draží poutníci německého jazyka, buďte vítáni tady v Římě. Všechny vás srdečně zdravím. Spolu s vámi zdravím také kardinála státního sekretáře Tarcisia Bertoneho, který nese křestní jméno vašeho patrona - Tarsicia. Rozhodli jste se jej zdvořile pozvat a on je rád, že může být mezi ministranty z různých zemí světa a zvláště mezi ministranty německými.

Zdravím také drahé spolubratry v biskupské a kněžské službě i jáhny, kteří přišli na tuto audienci. Můj srdečný dík patří pomocnému biskupovi Basileje, mons. Martinovi Gächterovi, předsedovi *Coetus Internationalis Ministrantium* za jeho úvodní pozdrav a za velký dar sochy svatého Tarsicia a šátek, který mi předal. Všechno mi to připomíná dobu, kdy jsem byl i já ministrantem. Děkuji mu vašim jménem také za obrovskou práci, kterou koná mezi vámi spolu se svými spolupracovníky a všemi, kdo umožnili toto radostné setkání. Moje poděkování patří také švýcarským organizátorům a těm, kdo se různými způsoby přičinili o vznik sochy svatého Tarsicia. Je vás hodně! A když jsem ve vrtulníku letěl nad náměstím sv. Petra, viděl jsem všechny ty barvy a radost, kterou jste sem přinesli! Vytvořili jste tím nejen radostné prostředí, ale vnesli jste tak ještě větší radost do mého srdce! Děkuji! Socha svatého Tarsicia k nám dorazila po dlouhé pouti. V září roku 2008 byla prezentována ve Švýcarsku za účasti 8000 ministrantů a jistě tam mnozí z vás byli také. Ze Švýcarska pak putovala do Lucemburska a Maďarska. Dnes jsme ji slavnostně přijali zde a jsme rádi, že máme příležitost tuto postavu prvních staletí církve více poznat. Později bude socha, jak řekl již mons. Gächter, umístěna v katakombách sv. Kalixta a bude se tak moc moci stát opěrným bodem pro ministranty a pro všechny, kdo touží blíže následovat Ježíše v kněžském, řeholním a misionářském životě. Všichni budou moci pohlédnout na tohoto odvážného a silného mladíka a obnovovat tak své úsilí o přátelství s Pánem, aby se učili stále více žít spolu s Ním, a jít cestou, kterou nám ukazuje Jeho Slovo a svědectví mnoha svatých a mučedníků, jejichž bratry a sestrami jsme se stali prostřednictvím svého křtu.

Kdo byl svatý Tarsicius? Nemáme o něm mnoho zpráv. Žil v prvních staletích dějin církve, přesněji ve třetím století. Vypráví se, že tento mladík navštěvoval zde v Římě katakomby sv. Kalixta a vynikal věrností svým křesťanským závazkům. Velmi miloval eucharistii a z různých náznaků docházíme k závěru, že pravděpodobně byl akolytou, tedy ministrantem. Byla to doba, v níž císař Valerián tvrdě pronásledoval křesťany, kteří tak byli nuceni scházet se ve skrytu, v soukromých domech nebo někdy také v katakombách, aby naslouchali Božímu Slovu, modlili se a slavili mši svatou. Také obvyklá služba přinášet eucharistii vězněným nebo nemocným se stávala stále nebezpečnější. Jednoho dne, když se kněz jako obvykle ptal, kdo by byl ochoten zanést eucharistii bratřím a sestrám, kteří na ni čekali, povstal mladík Tarsicius a řekl: „Pošli mne“. Zdálo se, že pro tak náročnou službu, je chlapec příliš mladý, ale Tarsicius řekl: „Moje mládí bude pro eucharistii ten nejlepší úkryt.“ Kněz se nechal přesvědčit a svěřil mu onen drahocenný Chléb se slovy: „Tarsicie, pamatuj, že

nebeský poklad je svěřen do Tvé slabosti. Vyhýbej se frekventovaným cestám a nezapomeň, že svaté věci nemohou být předhozeny psům stejně jako perly vepřům. Budeš věrně a bezpečně střežit posvátná Tajemství?“ „Spíše zemřu, než abych je vydal,“ odpověděl s rozhodností Tarsicius. Cestou potkal několik přátel, kteří jej volali, aby se k nim přidal. Byli to pohané. Z jeho záporné odpovědi pojali podezření a začali na něho naléhat, když si všimli, že na svých prsou drží něco, co je ochoten bránit. Snažili se mu to vytrhnout, ale marně. Boj se stával stále úpornějším a to tím více, když zjistili, že Tarsicius je křesťan. Začali jej bít a házet na něho kameny, ale on se nepoddal. Když umíral, byl přinesen ke knězi jedním pretoriánským úředníkem jménem Quadratus, který byl tajným křesťanem. Mezitím vydechnul naposledy, ale na prsou stále držel kousek látky a v ní eucharistii. Krátce poté byl pohřben v katakombách sv. Kalixta. Papež Damasus pořídil na Tarsiciův hrob nápis, podle něhož mladík zemřel roku 257. Římské martyrologium uvádí datum 15. srpna. Totéž martyrologium podává také krásnou ústní tradici, podle níž na Tarsiciově těle, ani v rukou, ani v oděvu Nejsvětější svátost nebyla nalezena, což bylo vysvětlováno tak, že posvěcená hostie, kterou mladý mučedník bránil za cenu vlastního života, se stala tělem jeho těla a vytvořila tak z jeho těla jedinou neposkvrněnou hostii obětovanou Bohu. Drazí ministranti a ministrantky, svědectví svatého Tarsicia a tato krásná tradice nás učí hluboké lásce a velké úctě, kterou máme chovat k eucharistii: je to drahocenné dobro, poklad, jehož hodnotu nelze změřit, je to Chléb života, samotný Ježíš, který se stává pokrmem, oporou a silou na naší každodenní cestě vedoucí k životu věčnému. Je to největší dar, který nám Ježíš zanechal.

Obracím se k vám, zde přítomným, a vašim prostřednictvím k ministrantům celého světa! Služte velkodušně Ježíšovi přítomnému v eucharistii. Je to důležité poslání, které vám umožňuje být výjimečně blízko Pánu a růst v opravdovém a hlubokém přátelství k Němu. Žárlivě střežte toto přátelství ve svém srdci jako svatý Tarsicius a buďte připraveni zápatit i položit život za to, aby Ježíš dosáhl ke všem lidem. Také vy předávejte svým vrstevníkům dar tohoto přátelství s radostí, nadšením a beze strachu, aby mohli postřehnout, že toto Tajemství znáte, že je opravdové a že ho milujete! Pokaždé když přistupujete k oltáři, máte štěstí účastnit se velkého gesta lásky Boha, který se nadále chce dávat každému z nás, být nám nablízku, pomáhat nám a dávat nám sílu k dobrému životu. Jak víte, proměňováním se onen malý kousek chleba stává Kristovým Tělem a víno Krví Kristovou. Máte to štěstí, že můžete toto nevýslovné tajemství prožívat zblízka! S láskou, zbožností a věrností konejte své poslání ministrantů. Nepřicházejte do kostela k bohoslužbě s povrchností, ale vnitřně se na mši svatou připravujte! Svou pomocí kněžím ve službě oltáře umožňujete, aby Ježíš byl lidem blíže, aby ho mohli vnímat a mít více na zřeteli, že On je přítomen. Spolupracujete na tom, aby byl mohl být více přítomen ve světě, v každodenním životě, v církvi a na každém místě.

Drazí přátelé! Propůjčujete Ježíšovi svoje ruce, svou mysl a svůj čas. Neopomínejte vás odměnit, darovat vám pravou radost. Dá vám pocítit, v čem spočívá plnost štěstí. Svatý Tarsicius nám ukázal, že láska nás může přimět dokonce k tomu, abychom darovali život za autentické dobro, opravdové dobro, za Pána. Mučednictví se po nás pravděpodobně žádat nebude, ale Ježíš od nás požaduje věrnost v malých věcech, vnitřní usebranost, vnitřní účast, naši víru a snahu uchovat tento poklad v přítomnosti každodenního života. Požaduje po nás, abychom byli věrni každodenním povinnostem, dosvědčovali Jeho lásku a chodili do kostela z vnitřního přesvědčení a pro radost z Jeho přítomnosti. Tak můžeme dát poznat i našim přátelům, že Ježíš žije. V tomto nasazení ať nám pomáhá svou přimlouvou svatý Jan Maria Vianney, jehož liturgická památka připadá na dnešek. Tento pokorný francouzský farář proměnil jedno malé společenství a daroval tak celému světu nové světlo. Příklad svatých Tarsicia a Jana Maria Vianneye, ať nás denně povzbuzuje v lásce k Ježíši a k plnění Jeho vůle, jako to činila Panna Maria, věrná svému Synovi až do konce. Ještě jednou vám všem děkuji! Kéž vám Bůh požehná tyto dny a dopřeje šťastný návrat do vašich domovů.